

αίων λειτουργῶν δὲν πρέπει ν' ἀφεθῇ εἰς τὰς ἰδιο-
τροπίας τῆς τύχης· αἱ συνεχεῖς μεταθέσεις κατα-
στρέφουσι πάντας τοὺς ταλαιπώρους αὐτοὺς, διὸ
καὶ εἰς αὐτὰς ἀνάγκη νὰ γείνη τις περιορισμός. Ἀ-
νάγκη πρὸς τούτοις νὰ προσδιορισθῇ ἀναλογία μετα-
ξὺ τῶν διαφόρων βαθμῶν καὶ μισθῶν· ὁ δικαστὴς
παραδείγματος χάριν, ὁ ἔχων θέσιν ἴσην πρὸς τινὰ
διοικητικὸν ὑπάλληλον, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὸν αὐτὸν
μισθὸν καὶ τὸν αὐτὸν βαθμὸν. »

Τῶν παρατηρήσεων τούτων τὴν ὀρθότητα κατα-
νοοῦμεν εἴπερ τις ἄλλος ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι, ὅπου διὰ
τὰς αἰωνίους μεταθέσεις, τὰς ἀδικίας καὶ τὸ εὐτε-
λὲς τῶν μισθῶν, κατεστράφη ἡ λεγομένη ὑπάλ-
ληλία καὶ ἐζημιώθη τὰ μέγιστα ἡ δημοσίαις ὑπηρε-
σίαις, πλείστον μὲν ἐκ τῶν ἱκανῶν μακροχρόντων,
πλείστον δὲ ἀμαθῶν καὶ ἀσυνειδήτων καταλα-
βόντων τὰς θέσεις. Μέχρι τοῦ 1844 ἡ ὑπηρεσία ἐν
γένει ἐνταργεῖτο, δὲν διστάζομεν νὰ εἰπώμεν τοῦτο,
ἄριστα. Ποία δὲ ἡ σημερινὴ αὐτῆς κατάστασις; Ἡ
ἀπάντησις εὐρίσκεται εἰς τὰ χεῖλη πάντων, ὅσοι
ἔχουσι τὴν συνειδήσιν νὰ ὁμολογῶσιν ὅτι καλῶς
διοικουμένων τῶν τῆς πατρίδος, καλῶς ἔχουσι καὶ
τὰ ἰδιαίτερα.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ. — Ὀρέστης. — Τὸ
Σημειωματάριον. — Τὰ δύο μπαστούνια. — Τὸ κόκκι-
νον Πανταλόνιον. κτλ.

Ἐν ᾧ καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥώσσοι ἔχουσι σήμερον ἐθνι-
κὸν θέατρον, οἱ ἔχοντες ἀξιώσεις εἰς τὴν κληρο-
νομίαν τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Εὐριπί-
δου καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους, στεροῦνται εἰσέτι τοιού-
του. Εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ καπροδόχοι,
ὡς ὀνομάζομεν ὑψηλοὺς πῖλους, εἰσῆχθησαν αἱ
κρινολίναι, εἰσῆχθη ἡ poudre de riz, εἰσῆχθησαν τὰ
chignons, εἰσῆχθησαν . . . πολλὰ ἄλλα, καὶ νομί-
ζομεν ὅτι ἐφθύσαμεν εἰς τὸν κολοφῶνα τοῦ πολιτι-
σμοῦ ἐν τούτοις δὲ στεροῦμεθα ἕνα τῶν κυριωτά-
των αὐτοῦ χαρακτήρων, τὸ ἐθνικὸν θέατρον. Ἀξιέ-
παιτοι μὲν ἄλλ' ἀτελεῖς δοκιμαί, γινόμεναι κατὰ
καιροὺς, ἐματαιώθησαν πρὸ τῆς ψυχρᾶς καὶ ἀσυν-
γνώστου ἀδιαφορίας τοῦ κοινοῦ. Ἡ ἀδιαφορία αὐ-
τῇ δυστυχῶς ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον· τοσοῦτω δὲ
μᾶλλον ἄξιοι ἐπαίνου εἰσὶν οἱ ἀποτελοῦντες τὴν
ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν πρὸς ἀνόρ-
θωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου συσταθεῖσαν ἐπι-
τροπὴν, καὶ μάλιστα οἱ Κύριοι Α. Ρ. Παγκαβῆς
καὶ Ἀγγελος Βλάχος διὰ τὰς ἀόκτους αὐτῶν προσ-
παθείας, ὅσῳ ἤκιστα τὸ κοινὸν ἐνθαρρύνει αὐτάς.

Οὐδὲν λέγομεν περὶ τοῦ Ὀρέστου· ἄθλιον δρά-
μα ἀθλίως ἐδιδάχθη. Τὸ νὰ διδάσκωνται δράμα-
τα ὑπ' ἀρχαρίων ὑποκριτῶν φαίνεται ἡμῖν παρά-
τολμον, καθ' ὅσον καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, ὑπὸ
τοῦ θανάτου τῆς περιωρῆς τραγωδοῦ Ραχῆλ,
σχεδὸν ἐγκατελείφθησαν. Εἰς τὰς δραματικωτέ-
ρας σκηνὰς τοῦ Ὀρέστου τὸ ἀκροατήριον ἐξεκαρ-
δίκετο· ἄλλως τε ἤρκει πρὸς τοῦτο τὸ νὰ βλέπῃ τις
τὸν Αἰγισθον, π. χ. καὶ νὰ ἀκοῇ αὐτὸν λέγοντα
« Τί χαρὰ! » ὡς εἰ ἔλεγε· « Τί λαμπρὸν κρασί! »
Δίκαιον ὅμως νὰ ἐξαίρεσωμεν τῆς γενικῆς ταύ-
της καταδίκης τὴν ὑποκρινομένην τὴν Κλυται-
μήστραν· ἀλλὰ καὶ ταύτην παραινοῦμεν νὰ προσ-
έχῃ μᾶλλον εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ νὰ μὴ λέγῃ τὴν
μητέρα Ν, λυσιπώδης, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἡ διδασκαλία κομωιδιῶν φαίνεται ἡμῖν, κατὰ
τὸ παρόν, ἡ μόνη δυνατὴ, καὶ ἐκ τούτων δὲ αἱ
πλησιάζουσαι μᾶλλον πρὸς τὴν farce. Παρατη-
ρήσαμεν ὅτι οἱ Ἕλληνες ὑποκριταί, καὶ τοὶ πρω-
τόπειροι, ἐπιτυχάνουσιν εἰς αὐτὰς θαυμασίως.

Τὸ Σημειωματάριον τοῦ μισοῦ Παρτιά, ἐμπορομε-
σίτον, εἶδεν ὁ κομῶδης καὶ πλούσιος Ἀχιλλεὺς
ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπαυφορίου αὐτοῦ, τὸ ὁ-
ποῖον ἔλαβε κατὰ λάθος ἐξερχόμενος συναραστρο-
γῆς· καὶ ἀμέσως σοφίζεται νὰ πράξῃ ὅ,τι ὁ ἐπι-
λήσμων Παρτιάς εἶχε σεσημειωμένον ὅπως πράξῃ
αὐτὸς τὴν ἐπαύριον· καὶ ἰδοὺ, μεταξὺ ἄλλων, ἐξ-
αιτεῖται τὴν χεῖρα τῆς χήρας κυρίας Παρᾶ τὴν ὁ-
ποίαν οὔτε κἄν ἐγνώριζε· μετὰ πολλὰς καὶ ἀστείας
περιπετείας κατακτᾷ αὐτήν, ὁ δὲ δυστυχὴς Παρ-
τιάς εὐρίσκει τὴν θέσιν πιασμένην. Τὸ Σημειωμα-
τάριον μετεφράσθη καὶ μετηνέχθη εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς
ἦθη ἐκ τοῦ γαλλικοῦ· γαλλιστὶ ἐπιγράφεται le
Serment d'Horace· εἶδομεν δ' αὐτὸ διδασκό-
μενον ἐπὶ τοῦ ἐν Παρισίοις θεάτρου τοῦ Palais-
Royal ὑπὸ τοῦ περιφήμου Ραβέλ.

Τὰ δύο μπαστούνια ἀποδεικνύουσιν ὅτι δὲν πρέ-
πει τις νὰ λησμονῇ τὰ ὁμώνυμα αὐτῶν εἰς τὰς οἰ-
κίας τῶν ὑπάρχοντων, ὅπως μὴ ἐξεγείρῃ οἰκιακὰς ἐ-
ριδας. Τὸ δὲ κόκκινον πανταλόνιον ἀνήκει εἰς τὸν
Κ. Νίρον, ὁστις τὸ μὲν λοιπὸν σῶμα ἀνήκει εἰς
τὸ 65 τάγμα τοῦ πεζικοῦ, ἡ δὲ καρδιά εἰς τὴν Κ.
Σοφίαν, ὑπηρέτιδα τοῦ ἱατροῦ Πετεινοῦ, τὴν ὁ-
ποίαν μέλλει νὰ νυμφεῖται, ἅμα προδιδασθεὶς λο-
χίας. Καὶ λοιπὸν μίαν ἐσπέραν ἔρχεται νὰ ἐπι-
σκεφθῇ τὴν Κ. Σοφίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔβρεχε καὶ τὸ
πανταλόνι του εἶναι μούσκευμα, τὸ ἐκβάλλει διὰ
τὰ στεγνώσῃ· δὲν μένει ὅμως μὲ τὸ . . . ὑπὸ τὸ παν-
ταλόνιον. Ὅχι! ἡ Κ. Σοφία δὲν θέλει ἐπιτρέψῃ
τοῦτο εἰμὴ ἀφ' οὗ γίνῃ λοχίας . . . Περιβάλλεται
λοιπὸν ἕτερον πανταλόνιον ἀνήκον εἰς τὸν Κ. Πε-
τεινόν. Ἐν τούτοις αὐτὸς ἀνυπνικίζεται καλούμε-

ρος ὑπ' ἀσθενοῦς· ἐν δὲ τῷ σκότει φασεῖ τὸ πανταλόριον τοῦ Νίρου· ἔπειτα τὸ ἀνακαλύπτει, κατηγορεῖ τὴν ἐξηκουτοῦτιδα κυρία Πετευνήν ἐπὶ ἀπιστίᾳ, τέλος τὰ πάντα ἐξηγοῦνται καὶ ὁ ἀξιόλογος Πετευνὸς ὑπόσχεται γὰ μεσολαμβάνει παρὰ τῷ ταγματάρχῃ τοῦ ἐξηκουστοῦ τρίτου, ὅπως προδιβασθῇ ὁ Νῖρος... Καὶ καλὰ θὰ κάμῃ γὰ μεσιτεύσῃ, διότι ἄλλως ἄγνωστον πῶς θὰ προεβιάζετο στρατιώτης ὅστις λησμονεῖ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ πανταλόριά του.

Ἡ κωμωδία αὕτη ἐδιδάχθη λίαν ἐπιτυχῶς· λυπούμεθα δ' ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ δὲν δημοσιεύει ἐκάστοτε τὰ ὁράματα τῶν ὑποκριτῶν, ὅπως ἐπαινῶνται ὁρομαστὶ οἱ ἀριστεύοντες.

Ω.

ΕΠΑΙΤΑΙ ΕΝ ΠΕΚΙΝΩ.

Ἐκ τῆς Συνταγματικῆς, ἐφημερίδος τῶν Παρισίων, ἐρανίζομεθα τὰς ἀκολουθούσας λίαν ἀξιοπεριέργους πληροφορίας περὶ τῶν ἐν Πεκίνῳ ἐπαϊτῶν.

Ἐντὸς τοῦ περιόλου τοῦ περικλείοντος τὴν ταρταρικὴν λεγομένην πόλιν (ἣτις ἀποτελεῖ ἐν τῶν τμημάτων τῆς ἀπεράντου κινεζικῆς πρωτευούσης), καὶ ἀπέναντι μιᾶς τῶν εἰσόδων τῶν ἀνακτόρων, ὑπάρχει μεγάλη δῖφυλλος, σιδηρόφρακτος πύλη, ἣτις δὲν ἀνοίγεται εἰμὴ τῷ « υἱῷ τοῦ Οὐρανοῦ » (τῷ αὐτοκράτορι).

Πρὸ τῆς πύλης ταύτης κεῖται ἡ ὁδὸς « τοῦ ἀληθοῦς ἡλίου », ἀγούσα πρὸς τοὺς ναοὺς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ καταλήγουσα εἰς μεγαλοπρεπεστάτην γέφυραν, διηρημένην διὰ μαρμαρίνων κιγκλίδων εἰς τρία μέρη, ὧν τὸ μεσαῖον χρησιμεύει εἰς τοὺς πεζῇ διαβαίνοντας. Ἐνταῦθα, ἐν μέσῳ τοῦ πολυανθρωποτέρου τμήματος τῆς μεγάλης πρωτευούσης, μεταξὺ τῶν ἀνακτόρων καὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἐμπόρων κατοικουμένης συνοικίας, ἴστανται κατὰ προτίμησιν οἱ ῥυπαρώτεροι καὶ δυσωδέστεροι ἐπαῖται τῆς οἰκουμένης.

Τῶν ἐπαϊτῶν τούτων οἱ μὲν ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, πολλάκις καὶ πλησίον τοῦ ἀπαθανόντος ἤδη ἢ ἀποθνήσκοντος συντρόφου, παίζουσι διὰ τῶν ῥιπτομένων αὐτοῖς σαπέχων (μικρῶν χαλκίνων νομισμάτων, ὧν δύο ἀποτελοῦσιν ἐν γαλλικὸν σολδίδιον)· οἱ δὲ περιμένουσι καὶ παρακαλουθοῦσι τοὺς διαβάτας· ἄλλοι τέλος ἀναζητοῦσιν ἐν μέσῳ τῶν σαρωμάτων σεσηπότα ὀσπρία ἢ ἄχρηστὸν τι βῆκος.

Γυμνοὶ ἢ ἐσχισμένον καὶ ὑπὸ μυρίων τεμαχίων διαφοροχρόων ὑφασμάτων συρράμμενον σκέπασμα ἐπὶ τῶν ὤμων φοροῦντες ἐκθέτουσιν εἰς τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν δυσειδέστατα καὶ ἀκαθαρότατα ἔλκη· τὸ πρόσωπόν των εἶναι ὥσεί τεθαμμένον

ὑπὸ κόμην ὅλως ἀκατέργαστον· ἐνίοτε δὲ καλύπτονται καὶ διὰ στακτοχρόου ψάθης, ἣτις ὀφειλομένη εἰς τὴν μεγαλοδωρίαν τοῦ αὐτοκράτορος ἀποτελεῖ τὸ μόνον αὐτῶν ἐπιπλον.

Καλῶς γινώσκοντες ὅτι μάταιος ἤθελεν εἶσθαι κόπος τὸ ἐπικαλεῖσθαι τὸ ἔλεος τῶν συμπολιτῶν τῶν ἐξιστοροῦντες αὐτοῖς τὴν δυστυχίαν των, οἱ ἐπαῖται δὲν ἀποτείνονται εἰς τὴν γενναιοδωρίαν των, ἀλλὰ πειρῶνται νὰ κερδήσωσι τὴν συμπάθειαν αὐτῶν κολακεύοντες τὴν κενοδοξίαν των. Ἐκτὸς τούτου ἔχουσι τρόπον ὅλως πρωτότυπον νὰ ζητῶσιν ἐλεημοσύνην· τοποθετοῦνται δηλαδὴ πλησίον τῶν μάλλον συγναζομένων ἐργαστηρίων καὶ διὰ τεμαχίων ξύλων διεγείρουσι θόρυβον μέχρις οὗ τοῖς δοθῇ μικρόν τι νόμισμα. Ὅσakis δὲ ὁ ἔμπορος βραδύνη νὰ τοῖς δώσῃ ἐλεημοσύνην, ὑπὸ ἀνυπομονησίας καταλαμβάνοντες, ἀρχίζουσι νὰ ἐξερεύωνται ὕβρεις καὶ κτάραι κατὰ τῶν ἐμπόρων, οὓς πρὸ μικροῦ ἐτι ἐπὶ πῆλιν καὶ ἀνεβίβαστον οὕτως εἰπεῖν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, καὶ, ὅ, περὶ τὸ χειρότερον, ὑψηλῇ τῇ φωνῇ προδίδουσιν εἰς τοὺς διαβάτας τὴν κακὴν ποιότητα τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ὅλα τὰ τεχνάσματα καὶ τοὺς δόλους τῶν ἐμπόρων. Ἄλλοτε πάλιν ἐπαίτης, βλέπων ξένον ζητοῦντα ν' ἀγοράσῃ τι, τὸν παρακολουθεῖ ὡς σκιά, καὶ μόλις γείνη ἡ ἀγορά, ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐμπόρου, ὅτι δῆθεν καταχράσθη ἐπωφεληθεὶς ἐκ τῆς ἀπειρίας τοῦ ξένου, καὶ τὸν ἀπειλεῖ ὅτι θέλει τὸν καταγγεῖλαι ἐὰν δὲν τῷ παραχωρήσῃ μέρος τοῦ κέρδους.

Ἐνίοτε οἱ ἐπαῖται σεσωρευμένοι εἰς στίφην ἐξ ἑκατὸν μέχρι διακοσίων καὶ κρατοῦντες ῥόπαλα περιφέρονται ἐν σιωπῇ ἔμπροσθεν τῶν πλουσιωτέρων ἐμπορικῶν καταστημάτων, καὶ ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου τείνουσι τὴν χειρὰ των διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας· ὁ δὲ ἔμπορος ἀναγκάζεται νὰ δώσῃ χαλκινὰ τινα νομίσματα, μεθ' ὃ ἐν σιωπῇ πάλιν διαλύονται.

Ἐκτὸς τούτου τὸ ἐμπόριον εἶναι θύμα καὶ ἄλλου προνομίου τῶν ἐπαϊτῶν καθιερωθέντος ὑπὸ μακροχρονίου ἔξεως· κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους οἱ ἐπαῖται ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνωσιν ὅσα τροφίμα δύνανται νὰ κρατῶσιν εἰς τὰς χειράς των.

Καὶ παράδοξα μὲν φαίνονται ἐκ πρώτης ὀψews τὰ προνόμια ταῦτα τῶν ἐπαϊτῶν· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναλογισθῇ τις ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολὺ συμφερότερον εἶναι πρὸς τοὺς ἐμπόρους νὰ ὑφίσταται τὰς ἀδιακόπους ταύτας ἐνοχλήσεις ἢ νὰ ἀφίνωσιν ἐπαῖτην ν' ἀποθάνῃ ἐκ πείνης καὶ δυστυχίας. Ὅταν ἐπαῖτης τις αἰσθάνθῃ προσεγγίζον τὸ τέρας τοῦ βίου του, καταφεύγει εἰς τινα γωνίαν ἐν' ἀποθάνῃ ἡσυχως· ἀλλ' ὁ οἰκοδεσπότης, ἅμα ἰδὼν αὐτὸν ψυχρὸν ῥαγοῦντα πλησίον τῆς οἰκίας του, προσπαθεῖ διὰ παντὸς μέσου νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο μέρος